

Sygn. akt XVII AmE 139/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz	SSO Witold Rękosiewicz
Protokolant: protokolant sądowy Magdalena Żabińska	

po rozpoznaniu 14 maja 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania Gminnej Spółdzielni (...) w O.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o obliczenie opłaty koncesyjnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 14 listopada 2016 r. znak (...)

1. oddała odwołanie;
2. zasądza od Gminnej Spółdzielni (...) w O. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmE 139/17

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) decyzją z dnia 14 listopada 2016 r. na podstawie art. 32 ust.1 w zw. z art. 30 ust.1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r.- Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r. poz. 1059, z późn. zm. – dalej: Pe) oraz w zw. z § 4 ust. 3 i § 6 ust. 4 w zw. z ust. 1-3 rozporządzenia Rady Ministrów z 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. z 1998r. nr 60, poz.387, z późn.zm., dalej: Rozporządzenie w sprawie opłat) oraz w zw. z art. 2§2 i 3 oraz art. 21 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. – Ordynacja podatkowa (dz. U. 2015, poz.613, z późn.zm.) ustalił dla Gminnej Spółdzielni „(...)” w O. (dalej: Przedsiębiorca, powód) opłatę należną z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - (...), udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia 8 kwietnia 2011r. znak (...)) na kwotę 1 906 zł.

Gminna Spółdzielnia „(...)” w O. w złożonym odwołaniu wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości.

W uzasadnieniu odwołania powód podniósł, że w dniu 14 marca 2011 r. uiszczył opłatę koncesyjną w wysokości 1 906 zł w związku z posiadaną dotychczas koncesją, która wygasła w kwietniu 2011 r. Zarzucił, iż Prezes URE nakazując zapłacić opłatę koncesyjną za rok 2011 dopuszcza się naruszenia art. 34 ust. 1 Pe oraz § 4 ust.1 Rozporządzenia w sprawie opłat poprzez nałożenie na Przedsiębiorcę obowiązku dwukrotnego uiszczenia tej samej opłaty. Podniósł, że obowiązujące przepisy mówią o opłacie koncesyjnej płatnej w terminie 30 dni od uzyskania koncesji, ale przewidują jedną opłatę w danym roku i wnoszenie corocznej opłaty z tytułu koncesji w latach następnych. Zdaniem Przedsiębiorcy w zaistniałych okolicznościach dochodzi do podwójnego naliczenia opłaty za rok 2011.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie wniosł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany wskazał, że w związku z wnioskiem z dnia 11 marca 2011 r. udzielił powodowi w dniu 8 kwietnia 2011 r. koncesji na okres od 11 kwietnia 2011 r. do 31 grudnia 2030 r. Stwierdził, że bezspornie w terminie 30 dni od uzyskania koncesji Przedsiębiorca nie wniósł pierwszej opłaty od wymienionej koncesji i nie uiszczył tej opłaty po wezwaniu Prezesa URE. Z tego względu konieczne było ustalenie tej opłaty w zaskarżonej decyzji. Potwierdził wniesienie przez Przedsiębiorcę opłaty koncesyjnej w dniu 13 grudnia 2016 r. Prezes URE wskazał, że zgodnie z art. 34 ust. 1 Pe każde przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji (przepis nie rozróżnia czy po raz pierwszy, czy po raz kolejny) jest zobowiązane do uiszczenia corocznej opłaty koncesyjnej. W świetle tego przepisu obowiązek wnoszenia corocznych opłat koncesyjnych wyznaczony jest przez sam fakt uzyskania i posiadania ważnej koncesji oraz obliguje do uiszczenia opłaty koncesyjnej (nawet bez względu na faktyczne wykonywanie działalności koncesjonowanej). Przedsiębiorstwa energetyczne, które uzyskały i posiadają koncesję udzieloną przez Prezesa URE na wykonywanie działalności gospodarczej, o której mowa w art. 32 Prawa energetycznego, mają obowiązek wnoszenia pierwszej i kolejnych corocznych opłat do budżetu państwa. Pozwany wskazał, że zasady, wysokość i sposób pobierania opłaty koncesyjnej reguluje Rozporządzenie w sprawie opłat, wydane na podstawie delegacji zawartej w art. 34 ust. 3 Pe. Opłata koncesyjna jest płatna z góry do 31 marca każdego roku, niezależnie od tego, czy działalność koncesjonowana wykonywana jest przez cały okres, za który opłata zostaje uiszczana. Wysokość opłaty ustala się na podstawie przychodów osiągniętych w roku poprzedzającym jej ustalenie. Natomiast sam obowiązek zapłaty powstaje z dniem 1 stycznia kolejnego roku, na który została udzielana koncesja. Prezes URE wskazał, że powód uzyskał stosowną koncesję i niezależnie od długości korzystania z tego prawa w danym roku jest zobligowany do uiszczenia tzw. pierwszej opłaty płatnej po uzyskaniu tej koncesji. Zgodnie bowiem z przepisem § 4 ust. 3 Rozporządzenia, w terminie określonym w ust. 2 (tj. w terminie do 30 dni od dnia wydania koncesji) pierwszą opłatę wnosi także przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej tą koncesją.

Zdaniem pozwanego, zaistnienie wymienionych w § 4 Rozporządzenia przesłanek warunkuje możliwość jego zastosowania. Przedsiębiorstwo energetyczne musi złożyć wniosek o udzielenie koncesji, przedsiębiorstwu temu musi zostać udzielona koncesja, przedsiębiorstwo energetyczne w roku poprzedzającym udzielenie koncesji prowadziło działalność gospodarczą w zakresie objętym koncesją oraz uzyskało przychody z tej działalności. Pozwany stwierdził, iż udzielona powodowi w dniu 8 kwietnia 2011 r. koncesja stanowiła samodzielny tytuł prawny do żądania przez Prezesa URE wniesienia opłaty koncesyjnej, a w przypadku braku jej dobrowolnego uiszczenia przez powoda - tytuł prawny do obliczenia tej opłaty i jej wyegzekwowania. Nieuiszczenie pierwszej opłaty w ciągu 30 dni od dnia wydania koncesji, mogłoby prowadzić do obchodzenia przepisów prawa polegającego na uzyskiwaniu koncesji na krótkie okresy, lub wnioskowaniu o cofnięcie koncesji przed upływem roku i żądaniu udzielenia kolejnej koncesji w następnym roku. Ponadto brak pobierania opłaty za udzielenie koncesji w terminie do 30 dni od dnia wydania takiej koncesji, stanowiłby uprzywilejowanie dla podmiotów, które dopiero rozpoczynają działalność koncesjonowaną w sytuacji, gdy wcześniej wykonywały działalność na poziomie ustawowo zwolnionym z obowiązku uzyskania koncesji np. przy wytwarzania energii elektrycznej jest to wytwarzanie aż do mocy 50 MW.

Prezes URE zauważył, że powód nie wystąpił z wnioskiem o przedłużenie okresu ważności koncesji z dnia 6 kwietnia 2001r. - stosownie do art. 39 Pe. W sytuacji, gdy przedsiębiorca wskutek własnego działania nie skorzystał z tego rozwiązania, a wystąpił do Prezesa URE o udzielenie nowej koncesji, to jego sytuacja prawna niczym nie różni się od podmiotu, który wnioskowałby o udzielenie nowej koncesji w sytuacji, gdy wcześniej korzystał ze zwolnienia z obowiązku koncesyjnego, o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 4 lit. a) ustawy - Prawo energetyczne, czyli wykonywania działalności gospodarczej np. w zakresie obrotu gazem płynnym, jeżeli roczna wartość obrotu nie przekraczała równowartości 10 000 euro, a zatem posiadał przychody z działalności koncesjonowanej. Przepis art. 39 ustawy - Prawo energetyczne został ustanowiony aby zagwarantować przedsiębiorcom możliwość kontynuowania działalności koncesjonowanej (w związku z terminowym charakterem koncesji) bez potrzeby uzyskiwania nowej koncesji. Natomiast powód nie skorzystał ze wskazanego powyżej uprawnienia, tj. nie złożył wniosku o przedłużenie ważności posiadanej przez niego koncesji w terminie 18 miesięcy przed jej wygaśnięciem.

Prezes URE wskazał, iż z art. 34 ust. 1 Pe wynika, że coroczną opłatę koncesyjną wnoszoną do dnia 31 marca danego roku należy odnosić do roku następującego po roku udzielenia koncesji. Opłata wymagana na podstawie § 4 ust. 3 Rozporządzenia w sprawie opłat stanowi inną opłatę, należną w związku z wnioskiem powoda bezpośrednio po udzieleniu koncesji z dnia 8 kwietnia 2011r., znak (...). Zdaniem pozwanego są to dwie odrębne opłaty wnoszone na podstawie innego tytułu prawnego. Pozwany nie zgodził się ze stanowiskiem powoda, że jest to „podwójna” opłata za rok 2011. Wskazał, że mimo, iż faktycznie oparta jest na tej samej podstawie przychodów, wynika z odrębnego tytułu prawnego. Obowiązek poboru tej opłaty wprost wynika z przepisów prawa i ogranicza możliwość obchodzenia przepisów dotyczących opłat koncesyjnych. Stwierdził, że przyjęcie stanowiska powoda mogło by prowadzić do naruszenia dyscypliny finansów publicznych poprzez niepobieranie należności przypadających Skarbowi Państwa.

Twierdzenie, że powód spełnił w 2011 r. obowiązek wniesienia opłaty od koncesji z 8 kwietnia 2011 r. Prezes URE uznał za błędną. Wskazał, iż ze znajdującego się w aktach administracyjnych dokumentu wynika, że opłata ta dotyczy koncesji nr (...), która jest niepodzielna i przypisana konkretnej koncesji. Z materiału dowodowego wynika, że powód nie zrealizował obowiązku, o którym mowa w § 4 ust. 3 Rozporządzenia w sprawie opłat, więc Prezes URE był uprawniony do ustalenia opłaty w drodze decyzji administracyjnej.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód prowadził działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na podstawie koncesji nr (...), udzielonej przez Prezesa URE w dniu 6 kwietnia 2001r., obowiązującej do dnia 10 kwietnia 2011 r. (k. 31 akt sądowych)

W dniu 14 marca 2011 r. Przedsiębiorca dokonał wpłaty w wysokości 1 906 zł tytułem opłaty koncesyjnej za rok 2011. W formularzu zawierającym informacje koncesjonariusza o wysokości opłaty koncesyjnej Przedsiębiorca podał, że wnoszona opłata dotyczy koncesji wydanej w 2001 r. (k. 7 akt adm.)

W dniu 11 marca 2011 r. wpłynął do Prezesa URE wniosek Przedsiębiorcy, o udzielenie koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - (...). Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie udzielenia koncesji, Prezes URE decyzją z dnia 08/04/2011, nr (...), udzielił Przedsiębiorcy koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - (...). Przedsiębiorca nie wniósł w terminie 30 opłaty w związku z uzyskaniem nowej koncesji.

W związku z powyższym, Prezes URE pismem z dnia 25 maja 2016 r., sygn. (...), wezwał Przedsiębiorcę do wniesienia w terminie 14 dni od dnia otrzymania tego pisma opłaty wraz z odsetkami z tytułu udzielonej koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - (...) oraz poinformował o sposobie jej uiszczenia. (k.1 akt adm.)

Po otrzymaniu wezwania Przedsiębiorca odmówił uiszczenia opłaty i przedstawił negatywne stanowisko co do żądania uiszczenia opłaty. W odpowiedzi na wezwanie pismem z dnia 1 czerwca 2016r. Przedsiębiorca złożył wniosek o

"zaliczenie na poczet przedmiotowego zadłużenia uiszczoną przez Spółdzielnię opłatę roczną za 2011 r., z tytułu obrotu paliwami ciekłymi na podstawie koncesji, która wygasła w roku 2011".(k.3 akt adm.)

Prezes URE pismem z dnia 5 sierpnia 2016 r., (...), zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej. Przedsiębiorca został wezwany do złożenia stosownych wyjaśnień i nadesłania dokumentów, tj. wypełnionego formularza dotyczącego wyliczenia opłaty koncesyjnej (formularz został przekazany Przedsiębiorcy z wezwaniem do wniesienia opłaty koncesyjnej) oraz potwierdzenia uiszczenia przedmiotowej opłaty na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki. (5 akt adm.)

Pismem z dnia 6 września 2016 r., (...), Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu prowadzonego postępowania i przysługującym mu prawie do zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów, jak również o prawie do złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień. W wyznaczonym terminie Przedsiębiorca nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia. (k. 8 akt adm.)

Przedsiębiorca w 2010 roku, tj. w roku poprzedzającym udzielenie koncesji, uzyskał przychody w zakresie działalności objętej koncesją w wysokości (...) zł - Formularz opłaty koncesyjnej. (k.7 akt adm.)

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 34 ust. 1 Pe przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, wnosi coroczną opłatę do budżetu państwa, obciążającą koszty jego działalności. Z przepisu art. 34 ust. 1 Pe wynika, że przewidziany w nim obowiązek obejmuje wszystkich przedsiębiorców energetycznych, którym została udzielona koncesja. Przepis ten nie przewiduje żadnych zwolnień od spełnienia określonego w nim obowiązku. Dotyczy koncesjonariuszy, którym udzielono koncesji po raz pierwszy jak i tych, którym udzielono następnej koncesji i odnosi się zarówno do pierwszej opłaty z tytułu udzielenia każdej koncesji jak i kolejnych opłat, wnoszonych w każdym roku kalendarzowym. W świetle art. 34 ust. 1 Pe nie ma więc znaczenia, czy koncesji udzielono przedsiębiorcy po raz pierwszy, czy też na jego wniosek Prezes URE udzielił przedsiębiorcy kolejnej koncesji i w związku z tym ma on obowiązek wniesienia pierwszej opłaty od nowej koncesji. Okoliczność, że przedsiębiorca energetyczny uiszczył już w danym roku opłatę koncesyjną nie wyklucza więc możliwości, że w określonych okolicznościach przedsiębiorca ten będzie zobowiązany do wniesienia w tym samym roku jeszcze jednej opłaty z tytułu udzielenia koncesji.

Zasady, wysokość i sposób obliczania opłaty koncesyjnej zostały uregulowane w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. nr 60 poz. 387, z późn. zm.). Rozporządzenie to zostało wydane na podstawie delegacji ustawowej, zawartej w art. 34 ust. 3 Pe. Podstawą do nałożenia na koncesjonariuszy obowiązku wnoszenia tej opłaty jest jednak art. 34 ust. 1 Pe, a nie przepisy Rozporządzenia w sprawie opłat, mającego jedynie charakter wykonawczy w stosunku do przepisów ustawy Prawo energetyczne.

Zgodnie z § 1 ust. 1 i 2 Rozporządzenia w sprawie opłat wysokość corocznej opłaty wnoszonej przez przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, stanowi iloczyn przychodów przedsiębiorstwa energetycznego uzyskanych ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie jego działalności objętej koncesją osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty, oraz współczynników opłat określonych tabelą stanowiącą załącznik do Rozporządzenia. Zgodnie z § 4 ust. 1 Rozporządzenia opłatę wnosi się w terminie do 31 marca każdego roku. Ustawa Prawo energetyczne statuuje zatem coroczny obowiązek uiszczenia opłaty koncesyjnej, który powstaje 1 stycznia każdego roku, a Rozporządzenie określa termin jej płatności.

Opłata koncesyjna ma być wnoszona tylko raz w roku. Jednak należy pamiętać, że każda opłata dotyczy tylko jednej koncesji. Jeśli więc w ciągu danego roku Prezes URE udzieli przedsiębiorcy następnej koncesji, to pierwszą opłatę od tej nowej koncesji ma on wnieść w terminie określonym w § 4 ust. 3 Rozporządzenia, tj. w ciągu 30 dni od daty wydania koncesji. Dla istnienia obowiązku wniesienia przez przedsiębiorcę pierwszej opłaty od nowej koncesji nie ma znaczenia, że uiszczył już w tym roku opłatę koncesyjną z tytułu posiadania wcześniej wydanej koncesji, która na skutek

upływu terminu jej obowiązywania wygasła. Sam fakt udzielenia nowej koncesji nakłada na przedsiębiorcę obowiązek wniesienia pierwszej opłaty od tej koncesji w terminie 30 dni od jej wydania.

Opłata ta ma charakter opłaty administracyjnej i każde przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji jest obowiązane do jej uiszczenia. Obowiązek wniesienia opłaty koncesyjnej wynika z samego faktu uzyskania i posiadania ważnej koncesji. Opłaty koncesyjne są wnoszone do budżetu państwa, na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki i stanowią dochód tego budżetu. Należą one do tzw. niepodatkowych należności budżetu państwa. Zakwalifikowanie opłat koncesyjnych w taki sposób skutkuje tym, iż zgodnie z art. 2 § 2 ordynacji podatkowej do opłat tych stosuje się przepisy działu III ordynacji podatkowej "Zobowiązania podatkowe" do realizacji przez Prezesa URE zadań wynikających z konieczności egzekwowania realizacji obowiązku sformułowanego w art. 34 Pe stosuje się przepisy ordynacji podatkowej w takim zakresie jak: powstanie zobowiązania oraz jego wygaśnięcie, naliczanie odsetek za zwłokę, jak również ulg w spłacie opłaty koncesyjnej, przedawnienia zobowiązania wynikającego z art. 34 Pe, nadpłaty opłaty koncesyjnej oraz praw i obowiązków następców prawnych oraz podmiotów przekształconych. [za: M. Z. (red.), S. M. (red.), Prawo energetyczne. Tom II. Komentarz do art. 12-72, wyd. II Opublikowano: WK 2016]

Należy wskazać, że chociaż opłata ta jest uiszczana w związku z przyznaniem praw wynikających z treści koncesji, to jednak nie odnosi się ona do faktycznego wykonywania działalności koncesjonowanej lecz do hipotetycznej możliwości jej wykonywania, na co wskazuje moment jej uiszczenia tj. z góry za cały rok oraz oderwanie wartości opłaty od faktycznie zrealizowanych w danym roku obrotów, a ustalenie jej na podstawie obrotu z roku poprzedniego. Opłata ta nie jest świadczeniem przedsiębiorstwa energetycznego, które wnosi ono proporcjonalnie do okresu, w którym korzysta z udzielonej sobie koncesji. Stanowi wprawdzie w pewnym sensie swoistą cenę za prawo prowadzenia działalności koncesjonowanej, ale nie jest ustalana w wysokości proporcjonalnej do okresu ważności koncesji ani nie pozostaje w związku z realnie osiąganym przychodem w roku, w którym powstał obowiązek jej zapłaty. Dlatego zdaniem Sądu opłata koncesyjna stanowiąc jednorazową opłatę za wykonywanie działalności w danym roku kalendarzowym nie podlega także stopniowemu wykorzystaniu i nie może być ustalana proporcjonalnie do okresu w danym roku w którym działalność faktycznie była wykonywana. Stanowisko takie zostało wielokrotnie wyrażone w orzecznictwie (np. w wyroku SOKiK sygn. XVII AmE 52/15).

W razie stwierdzenia, że opłata została obliczona w sposób nieprawidłowy, Prezes URE na podstawie § 6 Rozporządzenia w sprawie opłat wzywa przedsiębiorstwo energetyczne do ponownego jej obliczenia w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. W razie niedotrzymania przez przedsiębiorstwo energetyczne terminu, o którym mowa w § 6 ust. 1 Rozporządzenia, lub gdy opłata ponownie została obliczona w sposób nieprawidłowy - Prezes URE na podstawie § 6 ust. 2 Rozporządzenia dokonuje obliczenia opłaty. Po dokonaniu obliczenia przedsiębiorstwo energetyczne wnosi niezwłocznie należną kwotę, albo Prezes URE zwraca nadpłaconą kwotę. Zgodnie z § 6 ust. 4 Rozporządzenia w sprawie opłat powyższe znajduje zastosowanie również w sytuacji, gdy przedsiębiorstwo energetyczne nie wnieśli opłaty w terminie określonym w § 4 ust. 1 Rozporządzenia tj. do dnia 31 marca każdego roku. Zgodnie jednak z § 4 ust. 2 oraz 3 Rozporządzenia, przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji z urzędu, jak również przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej tą koncesją, wnosi pierwszą opłatę w terminie do 30 dni od dnia wydania koncesji.

W tym miejscu wskazać należy, że koncesjonariusz, który chce kontynuować dotychczasową działalność gospodarczą, może na podstawie art. 39 Pe złożyć w określonym ustawowo terminie wniosek o przedłużenie ważności posiadanej koncesji. Każdy przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą z należytą starannością, planujący działalność gospodarczą na następne lata i przewidujący konieczność podejmowania czynności z wyprzedzeniem, ma na podstawie art. 39 Pe możliwość wyboru korzystniejszego rozwiązania, które pozwoli mu uniknąć obowiązku ponoszenia zbędnych opłat obciążających jego działalność gospodarczą. Ustawodawca stworzył więc w ustawie możliwość uniknięcia obowiązku wnoszenia przez przedsiębiorcę w tym samym roku kalendarzowym pierwszej opłaty od następnej koncesji, mimo poniesienia już opłaty od poprzedniej koncesji. Skorzystanie z tej możliwości jest zależne jedynie od woli i inicjatywy samego koncesjonariusza.

W analizowanej sprawie powód będący przedsiębiorstwem energetycznym spełnił przesłanki wymienione w § 4 ust. 3 Rozporządzenia. Wystąpił bowiem do Prezesa URE z wnioskiem o wydanie kolejnej koncesji na obrót paliwami ciekłymi i w dniu 8 kwietnia 2011 r. uzyskał nową koncesję na prowadzenie wnioskowanej działalności gospodarczej. W związku z tym, zgodnie z art. 34 ust. 1 Pe obowiązany był do wniesienia w terminie 30 dni pierwszej opłaty od nowej koncesji. Prezes URE po stwierdzeniu, że koncesjonariusz nie wykonał ciążącego na nim obowiązku, zgodnie z art. 21 § 3 Ordynacji podatkowej, uprawniony był do wydania decyzji, w której na podstawie § 6 Rozporządzenia określił wysokość należnej opłaty koncesyjnej.

W ocenie Sądu, w świetle treści powołanych przepisów należy uznać, że w związku z udzieleniem powodowi decyzją z dnia 8 kwietnia 2011 r. nr (...) koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 11 kwietnia 2011 r. do 31 grudnia 2030 r. na powodzie jednoznacznie ciążył obowiązek wniesienia opłaty koncesyjnej w terminie 30 dni od wydania decyzji. Powód spełnił przesłanki określone w § 4 ust. 3 Rozporządzenia w sprawie opłat, tj. złożył wniosek o udzielenie mu koncesji, uzyskał decyzję o udzieleniu mu koncesji, prowadził przed wydaniem przedmiotowej decyzji działalność w zakresie obrotu paliwami ciekłymi oraz uzyskał z tej działalności przychód, który stanowił podstawę obliczenia opłaty koncesyjnej. Z obowiązku tego nie zwalniało powoda uiszczenie opłaty od koncesji nr (...) obowiązującej do 10 kwietnia 2011 r.

Wbrew twierdzeniom powoda w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z podwójnym naliczeniem opłaty koncesyjnej przez organ. Obowiązek wnoszenia corocznych opłat przez przedsiębiorców, którym została udzielona koncesja, wynika z art. 34 ust. 1 Pe. Obowiązek wniesienia każdej z tych opłat wynikał z zaistnienia innych okoliczności faktycznych. Opłata wniesiona przez powoda 14 marca 2011 r. dotyczyła koncesji nr (...), co znajduje potwierdzenie w treści wypełnionego przez Przedsiębiorcę formularza. Po udzieleniu Przedsiębiorcy w dniu 8 kwietnia 2011 r. na jego wniosek nowej koncesji na powodzie spoczął obowiązek wniesienia po raz pierwszy opłaty koncesyjnej od nowej koncesji w terminie 30 dni od tej daty, wynikającym z § 4 ust. 2 Rozporządzenia, czego powód nie uczynił.

Prezes URE za bezsporne uznał, że powód uiszczył w 2011 r. opłatę z tytułu koncesji udzielonej w roku 2001. Pozwany prawidłowo jednak ustalił, iż powód nie uiszczył w terminie określonym w § 4 pkt 2 Rozporządzenia opłaty z tytułu udzielenia koncesji z dnia 8 kwietnia 2011 r. nr (...). Powód błędnie uznał, że skoro wniósł coroczną opłatę od koncesji (...), to nie ciąży już na nim obowiązek wniesienia opłaty przewidzianej w § 4 ust. 3 Rozporządzenia.

Wobec powyższego przedstawione przez powoda w odwołaniu stanowisko należało uznać za nieuzasadnione.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do jego uwzględnienia oddalił odwołanie, jako bezzasadne - art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku sporu, ustalając wysokość należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym po 27 października 2016 r.

SSO Witold Rękosiewicz.